

Niezlomna działaczka „Solidarności”

Aktywny członek WZZ Wybrzeża, uczestnik prac redakcyjnych pisma WZZ „Robotnik Wybrzeża”, kolporterka ulotek i niezależnej prasy.

[Solidarność](#)

12.01

„My w Wolnych Związkach Zawodowych dobrze wiedzieliśmy, że nie uda nam się obronić przed państwem totalitarnym, jeżeli pozwolimy szykanować pojedyncze osoby. Broniliśmy więc każdego”.

Alina Pienkowska urodziła się 12 stycznia 1952 r. w Gdańsku, zmarła 17 października 2002 r. w Gdańsku. Od grudnia 1984 r. – żona Bogdana Borusewicza. Z wykształcenia dyplomowana pielęgniarka. Absolwentka Pomaturalnego Medycznego Studium Zawodowego Wydział Pielęgniarstwa w Gdańsku (1973 r.). Członek Wolnych Związków Zawodowych Wybrzeża.

Po ukończeniu szkoły rozpoczęła pracę w Szpitalu Wojewódzkim w Gdańsku, a od 1974 r. pracowała w Przemysłowym Zakładzie Opieki Zdrowotnej przy Stoczni Gdańskiej im. Lenina. W latach 1978-1980 aktywny członek Wolnych Związków Zawodowych Wybrzeża. Zaangażowana w kolportowanie ulotek i niezależnej prasy oraz w organizowanie działalności samokształceniowej. W latach 1979-1980 brała udział w pracach redakcyjnych pisma Komitetu Założycielskiego Wolnych Związków Zawodowych „Robotnik Wybrzeża”. Pisane przez nią artykuły dotyczyły aktualnej sytuacji w służbie zdrowia, warunków pracy, przyczyn chorób zawodowych. W związku z działalnością w Wolnych Związkach Zawodowych, w 1978 r. została przeniesiona do przychodni przy Zakładach Okrętowych Urządzeń Elektrycznych i Automatyki ELMOR, a następnie w maju 1979 r., wyrokiem Sądu Pracy – przywrócona do przychodni w Stoczni Gdańskiej. W sierpniu 1980 r. była współorganizatorką strajku w Stoczni, współautorką odezwy wzywającej stoczniowców do obrony zwolnionej z pracy Anny Walentynowicz. Dzięki uzyskanym od niej informacjom, Jacek Kuroń o strajku powiadomił Radio Wolna Europa i przekazał postulaty strajkujących stoczniowców. Gdy 16 sierpnia Komitet Strajkowy podpisał porozumienie z dyrekcją Stoczni i zostało ogłoszone zakończenie strajku, przedstawiciele innych zakładów, z którymi władza nie podjęła rozmów, zażądali jego kontynuacji. To właśnie Alina Pienkowska, wraz z Anną Walentynowicz i Ewą Ossowską, zdołały zatrzymać opuszczających Stocznnię robotników, umożliwiając ogłoszenie okupacyjnego strajku solidarnościowego. Współautorka 21 postulatów ogłoszonych 17/18 sierpnia 1980 r. przez Międzyzakładowy Komitet Strajkowy (autorka postulatu 16 dotyczącego służby zdrowia). Sygnatariuszka porozumienia podpisanego 31 VIII 1980 r. w Sali BHP Stoczni Gdańskiej pomiędzy Międzyzakładowym Komitetem Strajkowym a delegacją rządową. Od września 1980 r. – członek Niezależnego Samorządnego Związku Zawodowego „Solidarność”. Przewodnicząca Komitetu Strajkowego Służby Zdrowia w Urzędzie Wojewódzkim w Gdańsku, do listopada 1981 r. - Członek Prezydium Zarządu Regionu Gdańskiego NSZZ „Solidarność”.

Kilkakrotnie zatrzymywana jako podejrzana o sporządzenie, przechowywanie i kolportowanie nielegalnych wydawnictw, w związku z jej działalnością przeszukiwano również jej mieszkanie. W sierpniu 1978 r. odmówiono jej wydania paszportu ze względu na zastrzeżenie wydane przez Wydział IIIA KWMO w Gdańsku na okres 3 lat z powodu „aktywnego zaangażowania w działalność grup antysocjalistycznych oraz zbierania przez ww. materiałów dotyczących spraw przemysłu

stocznioowego w celu opublikowania ich w wydawanej przez wrogie ugrupowania literaturze”.

13 XII 1981 r. została internowana w Ośrodku Odosobnienia w Strzebielinku k. Wejherowa, a następnie w Bydgoszczy-Fordonie i Gołdapi. Zwolniona w lipcu 1982 r.

Od sierpnia 1982 r. współpracowniczka Regionalnej Komisji Koordynacyjnej Gdańsk (założonej w maju 1982 przez Bogdana Borusewicza, Aleksandra Halla, Stanisława Jarosza, Bogdana Lisa i Mariana Świtka). W grudniu 1986 znalazła się w składzie Komisji Interwencji i Praworządności NSZZ „Solidarność” (kierowanej przez Zofię i Zbigniewa Romaszewskich). W maju i sierpniu 1988 r. uczestniczyła w strajku w Stoczni Gdańskiej. Nie przyjęła zaproszenia do uczestnictwa w obradach „Okrągłego Stołu” z uwagi na, jej zdaniem, niereprezentatywny skład delegacji solidarnościowej.

Pod koniec lat osiemdziesiątych założyła Fundację Zdrowia Solidarności, wykorzystując fundusze otrzymane od Kongresu Amerykańskiego. Zostały one przeznaczone na pomoc medyczną w Gdańsku, Warszawie, Krakowie i Legnicy. Wybrana do Senatu II kadencji (lata 1991-1993) z listy komitetu wyborczego NSZZ „Solidarność”, reprezentowała województwo gdańskie. Od 1993 członek „Unii Demokratycznej”, a następnie w „Unii Wolności”. W latach 1998-2002 była radną miasta Gdańska.

Zmarła 17 X 2002 r. na chorobę nowotworową. Pośmiertnie została odznaczona Krzyżem Oficerskim Orderu Odrodzenia Polski.

W latach 1978-1982 była figurantką rozpracowania operacyjnego prowadzonego przez Wydział IIIA KWMO w Gdańsku w ramach sprawy operacyjnego rozpracowania kryptonim „Pielęgniarka”, a w latach 1988-1989 - prowadzonej przez MSW w Warszawie sprawy operacyjnego rozpracowania kryptonim „Komisja”.

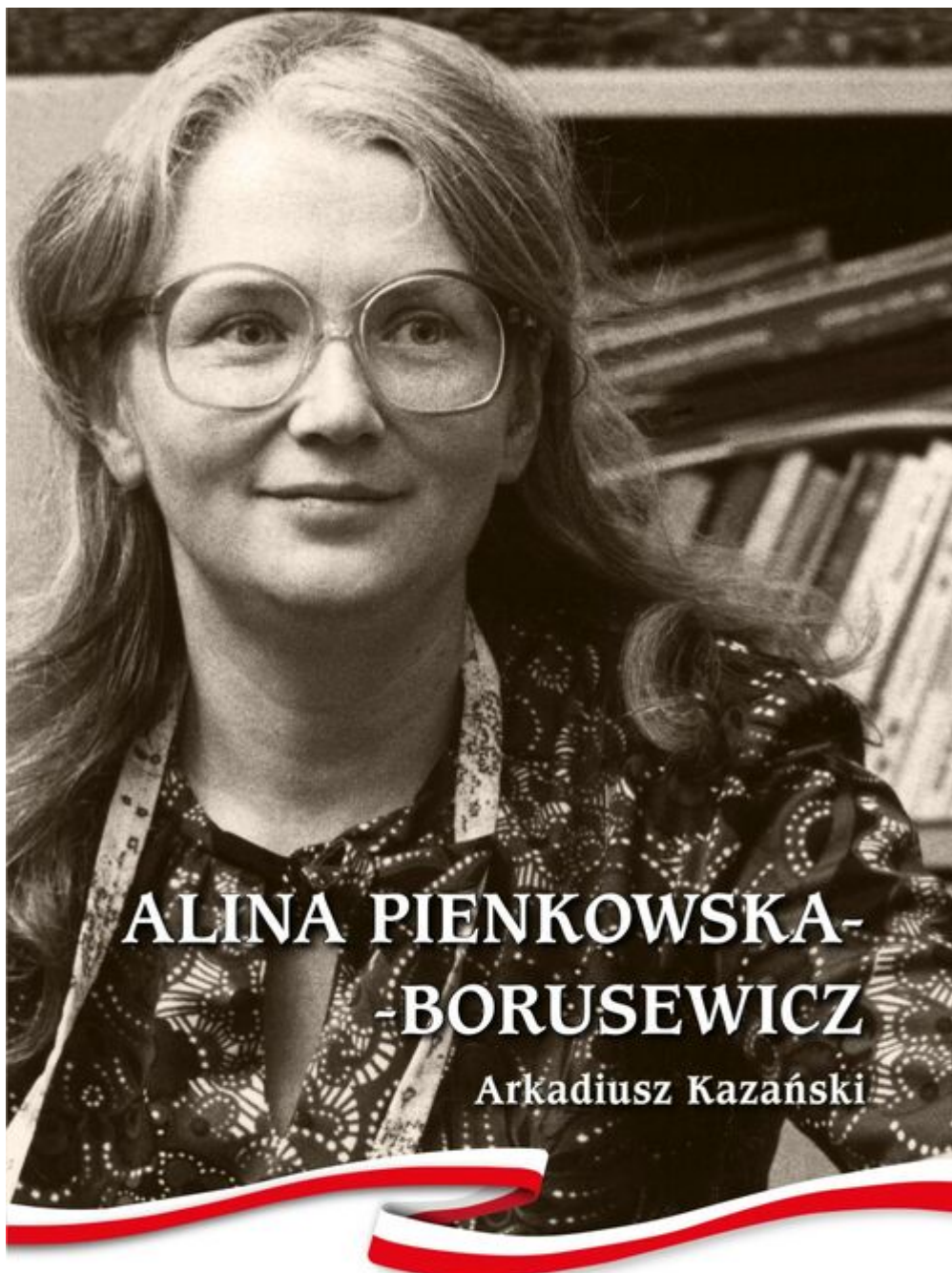
[Opracowała: Małgorzata Rybak](#)

Polecamy:

- [Broszura: Alina Pienkowska-Borusewicz](#)
[Poprzedni Strona](#)
[Następny Strona](#)

Solidarność

Biografie

ALINA PIENKOWSKA- -BORUSEWICZ

Arkadiusz Kazański

BOHATEROWIE
NIEPODLEGŁEJ

Niezlomna działaczka „Solidarności”